

Kerranpa Kalevan vuonna,
kerran Suomemme salolla
talvi pakkaseks paneusi,
vilu kylmä ilman täytti.
Tuli kylmä ollaksensa,
vilu vaatihe sisälle
tu on polo Kalevan poian,
Pikku-Pirkkasen pihalta.

Sanoi silloin äiti armas,
iso kultainen käkesi:
Eihän Pirkka me pihalle,
pientäni en la'ulle anna.

Kauan katsoi akkunasta,
katsoi päivän, katsoi toisen,
pieni hiihtäjä pihalle,
itkukatsehin la'ulle.
Viimein virkkoi, noin nimesi,
toipa julki tuumimansa:

”Oispa onni ollakseni,
ilo taas eleäkseni,
jos sais Pirkka jo pihalle,
mies pieni nyt suksen päälle,
koko pitkä talvikausi
mennyt pakkasen pi'ossa.”

Tuomp' on kuuli itse Luoja,
Taivon Taatto tunnistaikse.
Vei pois pakkasen pihalta,
sekä la'ulta kuin lumelta.
Pääsi Pirkkakin pihalle,
mies taas pieni hiihtämähän.

Siitä kiitoksen Isälle,
julki Luojalle lupasi:
”Kiitos sulle Taivon Taatto,
sekä kiitos, et ylistys,
kun sai päivä paistamahan,
ilma leppeäks sukesi.
Nyt on onni ollakseni.
Hyv' on hiihtäjän eleä
näillä Väinölän ahoilla,
Kalevalan kankahilla”

Jopa la'ulle annattihe,
suori siitä suksillensa.
Tuli suihki suksen päistä,
savu sauvojen nenistä,
kuten kerran kauan sitten
ikiaikoina tapasi.
Niin kuin haastoi hiitten hirven
mies Kalevan kilpasille.

Sep on laulu laulettuna,
satu siitäki sukesi,
et ois muisto mennehiltä,
jäisi laulu lapsillemme,
kuink' oli Kalevan vuonna,
suuren juhlamme ajalla.